YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)

11 päivänä helmikuuta 2004 *

Asiassa C-180/03 P,

Benito Latino, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, kotipaikka Sérignac-Peboudou (Ranska), edustajinaan avocat J. R. Iturriagagoitia Bassas ja avocat K. Delvolvé,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-145/01, Latino vastaan komissio, 26.2.2003 antaman tuomion (Kok. H 2003, s. I-A-59, s. II-357) kumoamista

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään J. Currall, avustajanaan avocat J.-L. Fagnart,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit S. von Bahr ja R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: R. Grass,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Benito Latino on yhteisöjen tuomioistuimeen 25.4.2003 toimittamallaan valituksella hakenut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-145/01, Latino vastaan komissio, 26.2.2003 antamaan tuomioon (Kok. H 2003, s. I-A-59, s. II-357; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä ensinnäkin kumosi 10.8.2000 tehdyn Euroopan yhteisöjen komission päätöksen, jolla hänen hakemuksensa hänen nivelrikkovaurioidensa toteamisesta ammattitaudiksi oli hylätty (jäljempänä riidanalainen päätös), ainoastaan siltä osin kuin kyseisessä päätöksessä oli määrätty hänen maksettavikseen lääketieteellisen lautakunnan sen lääkärijäsenen palkkiot ja sivukulut, jonka hän oli nimennyt, sekä puolet lautakunnan kolmannen lääkärijäsenen palkkioista ja sivukuluista ja jolla hänen kanteensa oli muilta osin hylätty.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 73 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että virkamies on yhteisöjen toimielinten yhteisellä sopimuksella vahvistetuissa määräyksissä vahvistetuin edellytyksin tehtäviensä aloittamispäivästä lähtien vakuutettu ammattitautien ja tapaturmien varalta.

3 Henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdan mukaan vakuutus kattaa pysyvän täyden työkyvyttömyyden yhteydessä sen, että asianomaiselle maksetaan määrä, joka on kahdeksan kertaa hänen vuosittaisen peruspalkkansa suuruinen, tapaturmaa edeltävien kahdentoista kuukauden peruspalkan perusteella laskettuna, ja pysyvän osittaisen työkyvyttömyyden yhteydessä sen, että hänelle maksetaan osa tästä korvauksesta kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa määräyksissä vahvistetun asteikon perusteella laskettuna.

4 Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevilla määräyksillä (jäljempänä vakuutusmääräykset) vahvistetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan täytäntöönpanoa varten edellytykset, joiden täyttyessä virkamies on vakuutettu tapaturmien ja ammattitautien varalta.

5 Vakuutusmääräysten 3 artiklan sanamuoto on seuraava:

"1. Ammattitaudeiksi katsotaan taudit, jotka mainitaan komission 22 päivänä toukokuuta 1990 antaman suosituksen liitteessä 'Ammattitauteja koskeva

eurooppalainen luettelo' ja sen mahdollisissa täydennysosissa, jos virkamies on altistunut vaaralle sairastua johonkin näistä taudeista hoitaessaan tehtäviään Euroopan yhteisöjen palveluksessa.

2. Ammattitaudiksi katsotaan myös ensimmäisessä kohdassa mainittuun luetteloon kuulumaton sairaus tai jo aiemmin todetun sairauden paheneminen, kun voidaan riittävän selvästi osoittaa, että se on saanut alkunsa henkilön hoitaessa tehtäviään yhteisöjen palveluksessa tai näiden tehtävien vuoksi."

6 Vakuutusmääräysten 17 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että virkamiehen, joka pyytää näiden määräysten soveltamista ammattitaudin vuoksi, on tehtävä ilmoitus sen toimielimen hallintoelimille, jonka palveluksessa hän on, kohtuullisessa ajassa sairauden alkamisesta tai siitä, kun se on ensi kerran todettu.

7 Vakuutusmääräysten 17 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että hallintoelimet suorittavat tutkimuksen selvittääkseen kaikki seikat, joiden avulla voidaan määritellä sairauden laatu ja se, onko kyseessä ammattitauti, sekä sairauden ilmenemisolosuhteet. Kyseisen kohdan kolmannen alakohdan nojalla yksi tai useampi toimielimen nimeämä lääkäri tekee tutkimusraportin perusteella vakuutusmääräysten 19 artiklassa tarkoitetut päätelmät.

8 Vakuutusmääräysten 18 artiklan mukaan hallintoelimet voivat kyseisiä määräyksiä soveltaessaan pyytää neuvoa tarvittavilta lääketieteellisiltä asiantuntijoilta.

9 Vakuutusmääräysten 19 artiklassa määrätään, että päätökset, jotka koskevat sairauden tunnustamista ammattitaudiksi sekä pysyvän työkyvyttömyysasteen vahvistamista, tekee nimittävä viranomainen 21 artiklassa määrättyä menettelyä noudattaen yhden tai useamman toimielinten nimeämän lääkärin päätelmien perusteella ja, jos virkamies niin vaatii, kuultuaan kyseisten määräysten 23 artiklassa tarkoitettua lääketieteellistä lautakuntaa.

10 Vakuutusmääräysten 21 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että ennen kuin nimittävä viranomainen tekee 19 artiklan mukaisen päätöksen, se toimittaa virkamiehelle päätösluonnoksen ja sen liitteenä olevat toimielimen nimeämän lääkärin/lääkärien päätelmät. Kyseisen 21 artiklan toisen kohdan mukaan virkamies voi 60 päivän kuluessa pyytää, että 23 artiklassa tarkoitettu lääketieteellinen lautakunta antaa asiasta lausuntonsa.

11 Vakuutusmääräysten 23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan lääketieteellinen lautakunta koostuu kolmesta lääkäristä, joista ensimmäisen nimeää nimittävä viranomainen, toisen virkamies ja kolmannen nimeävät kaksi edellä nimettyä lääkäriä yhteisellä sopimuksella. Kyseisen kohdan kolmannen alakohdan mukaan lääketieteellinen lautakunta laatii työnsä päätteeksi päätelmistään kertomuksen, joka on osoitettu nimittävälle viranomaiselle ja virkamiehelle.

Riidan taustalla olevat tosiseikat

12 Riidan taustalla olevat tosiseikat, sellaisina kuin ne on todettu valituksenalaisessa tuomiossa, voidaan tiivistää seuraavalla tavalla.

13 Valittaja tuli Euroopan yhteisöjen palvelukseen vuonna 1964.

14 Sen jälkeen kun valittajan nivelrikko-, niska- ja lonkkaongelmista oli annettu ensimmäinen lääkärinlausunto, hän työskenteli vuosina 1990–1994 istumatyössä ja hänet vapautettiin raskaiden kuormien kuljettamisesta.

15 Valittaja pääsi 7.6.1994 tehdyllä komission päätöksellä 1.7.1994 alkaen työkyvyttömyyseläkkeelle henkilöstösääntöjen 78 artiklan nojalla.

16 Valittajan esitettyä pyynnön siitä, että hänen saamansa hengitystiesairaus todettaisiin ammattitaudiksi, komissio suoritti tutkimuksen, jonka perusteella komission nimeämä lääkäri, tohtori Dalem, totesi nivelrikkovaurioiden osalta, etteivät ne hänestä vaikuttaneet ammattitautiin liittyviltä. Tämän toteamuksen ja professori Bartschin päätelmien perusteella komissio kieltäytyi 9.2.1996 tehdyssä päätösluonnoksessa toteamasta kyseisiä nivelrikkovaurioita ammattitaudiksi.

17 Valittaja esitti 7.5.1996 uuden pyynnön siitä, että hänen nivelrikkovaurionsa todettaisiin ammattitaudiksi. Vaikka komissio katsoi, että vauriot oli jo tutkittu edellisen tutkimuksen yhteydessä, se otti tutkittavakseen tämän vaatimuksen, jossa vaadittiin muun muassa, että lääketieteellinen lautakunta käsittelisi keuhkovaurioita ja nivelrikkovaurioita erikseen.

18 Tätä tarkoitusta varten nimetty uusi lääketieteellinen lautakunta totesi, että valittajalla oli ”degeneratiivinen nivelrikko”, ”mutta että ei ollut osoitettu

riittävällä tavalla, että tämä sairaus olisi saanut alkunsa hoidettaessa tehtäviä yhteisöjen palveluksessa tai näiden tehtävien vuoksi". Näiden toteamusten perusteella komissio vahvisti 25.11.1998 päivätyllä kirjeellä 9.2.1996 tekemänsä päätösluonnoksen kieltäytyen toteamasta valittajan nivelrikkovaurioita ammattitaudiksi.

19 Valittaja teki tästä päätöksestä 15.1.1999 hallinnollisen valituksen. Sen jälkeen kun komission "yksiköidenvälinen ryhmä" oli pitänyt kokouksensa, valittaja jätti 29.3.1999 yhteenvetoasiakirjan.

20 Komissio hyväksyi kyseisen valituksen antaen asian uudelleen lääketieteellisen lautakunnan käsiteltäväksi, ja sen tehtäväksi annettiin yksityiskohtaisemman täydentävän kertomuksen laatiminen erityisesti sen osalta, oliko valittajan tehtävien hoitaminen vaikuttanut hänen nivelrikkovaurioidensa syntymiseen, kehittymiseen, pahenemiseen tai etenemiseen.

21 Lääketieteellinen lautakunta päätteli 18.4.2000 antamassaan lausunnossa seuraavaa:

"Tämänhetkisen lääketieteellisen tietämyksen perusteella ei voida katsoa, että olisi osoitettu, että nivelrikko olisi saanut alkunsa hänen hoitaessaan tehtäviään yhteisöjen palveluksessa tai näiden tehtävien vuoksi. Ei ole myöskään osoitettu, että näiden tehtävien hoitaminen olisi edistänyt Benito Latinon degeneratiivisen sairauden syntymistä ja/tai kehittymistä, pahenemista tai etenemistä. Objektiivisuuden vuoksi lautakunnan on todettava, että vaikka työnteon vaikutusta degeneratiiviseen sairauteen ei voida osoittaa, tätä mahdollisuutta ei voida myöskään poissulkea. Lautakunta kuitenkin huomauttaa, että sen tehtäväksi ei ole annettu määrittää sitä, onko vaikutus mahdollinen, vaan se, onko tämä osoitettu."

22 Komissio ilmoitti valittajalle 10.8.2000 päivätyllä kirjeellä lääketieteellisen lautakunnan päätelmistä ja vahvisti 9.2.1996 tekemänsä päätösluonnoksen, josta tuli riidanalainen päätös. Valittaja teki 10.11.2000 hallinnollisen valituksen tästä päätöksestä. Tästä valituksesta ei tehty nimenomaista hylkäävää päätöstä.

23 Valittaja nosti 20.6.2001 kanteen riidanalaisesta päätöksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Valituksenalainen tuomio

24 Valittaja vetosi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteensa tueksi ensinnäkin henkilöstösääntöjen 73 artiklan rikkomiseen, joka liittyi siihen, että lääketieteellisen lautakunnan lausunto ei hänen mielestään ollut ymmärrettävissä ja että se oli epäjohdonmukainen. Toiseksi hän vetosi henkilöstösääntöjen kyseisen artiklan ja vakuutusmääräysten 3 artiklan 2 kohdan rikkomiseen, huolellisuusvelvoitteen laiminlyömiseen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen, jotka liittyivät siihen, että tieteellisen näytön esittäminen siitä, että nivelrikkovauriot johtuisivat ammattitaudista, oli hänen mukaansa mahdotonta. Kolmanneksi hän väitti komission rikkoneen vakuutusmääräysten 21 artiklaa.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi valituksenalaisella tuomiolla riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä määrätään valittajan maksettaviksi lääketieteellisen lautakunnan sen lääkärijäsenen palkkiot ja sivukulut, jonka hän

oli nimennyt, sekä puolet lautakunnan kolmannen lääkärijäsenen palkkioista ja sivukuluista, ja hylkäsi kanteen muilta osin.

26 Valittajan ensimmäinen kanneperuste koski henkilöstösääntöjen 73 artiklan rikkomista, joka liittyi siihen, että lääketieteellisen lautakunnan lausunto ei ollut ymmärrettävissä ja että se oli epäjohdonmukainen, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 47—67 kohdassa olennaisilta osin hylännyt tämän perusteen katsoen, että lääketieteellisen lautakunnan myöhemmät lausunnot olivat sääntöjenmukaisia, kun otetaan huomioon erityisesti asiantuntijalausuntojen kokonaisuus sekä valittajaa koskevat sairaskertomukset, joihin nämä lausunnot perustuvat, sekä sairauden syiden määrittämisen vaikeus silloin, kun kyseessä on monista tekijöistä aiheutuva sairaus.

27 Valittajan toinen kanneperuste koski henkilöstösääntöjen 73 artiklan ja vakuutusmääräysten 3 artiklan 2 kohdan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyömistä ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, jotka liittyvät siihen, että oli valittajan mukaan mahdotonta osoittaa kyseiset nivelrikkovauriot ammattitaudiksi, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tästä valituksenalaisen tuomion 82–90 kohdassa, että kun otetaan huomioon periaate, jonka mukaan kantajan on osoitettava oikeudellisesti riittävällä tavalla, että hänen sairautensa on ammattitauti, tämä ei ole täyttänyt tällaista näyttövaatimusta.

28 Valittajan kolmas kanneperuste koski vakuutusmääräysten 21 artiklan rikkomista, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös sen perusteettomana, koska se katsoi, että komissiossa käydyssä menettelyssä viitattiin nivelrikkovaurioihin jo silloin, kun päätösluonnos tehtiin 9.2.1996, ja että komissio saattoi näin ollen kyseistä määräystä rikkomatta pidättyä tekemästä toista päätösluonnosta 7.5.1996 päivätyn valittajan uuden pyynnön perusteella.

Muutoksenhaku

29 Latino vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— ensisijaisesti tutkii valituksen ja toteaa sen perustelluksi sekä kumoaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman toisen kohdan

— toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

— joka tapauksessa päättää oikeudenkäyntikuluista työjärjestyksen sovellettavien määräysten mukaisesti.

30 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— jättää valituksen tutkimatta tai ainakin toteaa sen perusteettomaksi ja

— määrää työjärjestyksen 122 artiklan mukaisesti, että valittajan on korvattava kaikki muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tueksi esitetyt perusteet

31 Latino vetoaa valituksensa tueksi kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole soveltanut yleistä oikeusperiaatetta, jonka mukaan asia on epävarmassa tilanteessa aina ratkaistava hakijan hyväksi, ja jälkimmäinen sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt lääketieteellisten lautakuntien toimivallan rajat huomiotta.

32 Latino vetoaa ensimmäisessä valitusperusteessaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tutkinut periaatteen, jonka mukaan asia on epävarmassa tilanteessa aina ratkaistava hakijan hyväksi, sovellettavuutta nyt käsiteltävään asiaan. Tämä periaate perustuu keisari Justinianuksen lakiin, ja valittajan mukaan se merkitsee sitä, että mikäli asia on epävarma, edullisin ratkaisu on asetettava etusijalle, ja hän mainitsee useita erityisesti rikosoikeuteen perustuvia esimerkkejä, joissa tämä periaate voidaan ottaa huomioon, koska sen on katsottava kuuluvan uudenaikaiseen oikeuskulttuuriin. Kyseisen yleisperiaatteen soveltamisen pitäisi johtaa siihen, että johdetun yhteisön oikeuden tiettyjä määräyksiä, kuten vakuutusmääräysten 3 artiklan 2 kohtaa, tulkitaan laajasti.

33 Latino väittää toisessa valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt valituksenalaisessa tuomiossa tutkia myös väitteen siitä, että lääketieteellisten lautakuntien toimivallan rajat on ylitetty.

34 Toinen valitusperuste on kaksiosainen: valittaja väittää sen ensimmäisessä osassa, että lääketieteellisen lautakunnan toimivalta oli käytetty sen jälkeen kun se oli antanut ensimmäisen lausuntonsa 25.3.1998; valittaja kyseenalaistaa tämän perusteen toisessa osassa lääketieteellisen lautakunnan tiettyjen jäsenten puolueettomuuden.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Aluksi on muistutettava siitä, että yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 119 artiklan nojalla milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos se on selvästi perusteeton.

Ensimmäinen valitusperuste

36 Valittaja katsoo ensimmäisen perusteen osalta, että valituksenalaisessa tuomiossa on jätetty huomiotta yleinen oikeusperiaate, jonka mukaan asia on epävarmassa tilanteessa aina ratkaistava hakijan hyväksi ja josta hänen mielestään seuraa, että hänen pyyntönsä pitäisi hyväksyä, koska on epävarmaa, onko hänen sairautensa ammattitauti.

37 Näin laajaa tulkintaa kyseisestä periaatteesta ei voida missään tapauksessa hyväksyä.

38 Tällainen tulkinta on ensinnäkin vakuutusmääräysten 3 artiklan 2 kohdan sanamuodon vastainen. Kyseinen määräys on positiiviseen oikeuteen liittyvä sääntö ja sellaisena ensisijainen valittajan esittämään periaatteeseen nähden, ja siinä vahvistetaan täsmälliset rajat sille, että sairaus voidaan todeta ammattitaudiksi, sillä siinä vaaditaan muiden kuin ammattitauteja koskevan eurooppalaisen

luettelon laatimisesta 22 päivänä toukokuuta 1990 annetun komission suosituksen 90/326/ETY liitteessä olevaan luetteloon sisältyvien sairauksien osalta ammattitaudin toteamiseksi, että "osoitetaan riittävällä tavalla, että sairaus on saanut alkunsa hoidettaessa tehtäviä yhteisöjen palveluksessa tai näiden tehtävien vuoksi". Kyseinen määräys estää sen, että valittajan laaja tulkinta voitaisiin hyväksyä, koska yhteisön lainsäätäjä on itse rajoittanut asianomaiselle virkamiehelle edullisen olettaman ulottuvuutta. Vakuutusmääräysten mukaan virkamiehen on esitettävä näyttö tehtävien hoitamisen ja sairauden välisestä syy-yhteydestä. Valittajan ehdottama laaja tulkinta merkitsisi sitä, että käännettäisiin todistustaakka, joka on lähtökohtaisesti sillä, joka vaatii vakuutusturvaa kyseisten määräysten perusteella.

39 Toiseksi on muistettava, että vakuutusmääräysten 3 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on täydentää kyseisen artiklan 1 kohtaa. Viimeksi mainittuun kohtaan sisältyy virkamiehelle edullinen olettama tiettyjen suosituksen 90/326/ETY liitteessä olevaan ammattitauteja koskevaan eurooppalaiseen luetteloon sisältyvien sairauksien osalta. Kyseinen luettelo on siten ensimmäinen rajoitus valittajan esittämän periaatteen soveltamiselle ja ammattitaudin käsitteen väitetylle laajalle tulkinnalle. Kun sairautta ei ole mainittu tässä luettelossa, edellytetään, että osoitetaan syy-yhteys tehtävien hoitamisen ja kyseisen sairauden välillä, jotta se voitaisiin todeta ammattitaudiksi, eikä toimivaltaisen hallintoviranomaisen tarvitse todeta sairautta ammattitaudiksi pelkästään sillä perusteella, että sen alkuperästä vallitsee epävarmuutta.

40 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä ilmeisen perusteettomana.

Toinen valitusperuste

41 Toisen valitusperusteen osalta on muistutettava siitä, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 118 artiklassa määrätään, kun sitä luetaan yhdessä työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa, että asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin (asia C-352/99 P, Eridania ym. v. neuvosto, määräys 28.6.2001, Kok. 2001, s. I-5037, 52 kohta).

42 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta valitusasioissa on rajoitettu kohdistuvaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille esitetyistä kanneperusteista tekemän oikeudellisen ratkaisun arviointiin (em. asia Eridania ym. v. neuvosto, määräyksen 53 kohta ja asia C-121/01 P, O'Hannrachain v. parlamentti, tuomio 5.6.2003, Kok. 2003, s. I-5539, 39 kohta).

43 On katsottava, että valittajan valituksensa tueksi esittämän toisen perusteen molemmat osat ovat uusia perusteita, jotka esitetään ensi kertaa yhteisöjen tuomioistuimen arvioitavaksi. On näet kiistatonta, että valittaja ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa millään tavoin väittänyt, että lääketieteellisen lautakunnan toimivalta olisi päättynyt sen annettua ensimmäisen lausuntonsa 25.11.1998 tai että lautakunta olisi "tuomioistuin", joka ei täytä kaikkiin tuomioistuimiin liittyvää välttämätöntä puolueettomuuden edellytystä.

44 Tästä seuraa, että tämä peruste, jota ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jätetyssä kannekirjelmässä, on uusi peruste, joka esitetään ensi kertaa yhteisöjen tuomioistuimessa, ja että se on näin ollen jätettävä tutkimatta.

45 Valitus on näin ollen työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä selvästi perusteettomana ensimmäisen valitusperusteen osalta ja jätettävä tutkimatta toisen valitusperusteen osalta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Oikeudenkäyntikulut

46 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota on työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovellettava valituksen käsittelyyn, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) **Latino velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 11 päivänä helmikuuta 2004.

R. Grass — kirjaaja

C. Gulmann — viidennen jaoston puheenjohtaja